

EL PDeCAT se la juga

written by Redacció Unilateral | 1 de febrer de 2017

En plena ofensiva judicial espanyola contra alguns dels seus més significats referents, i després de mesos de construcció orgànica no exempta de tensions i contratemps, però que ha arribat a bon port, o això sembla, el PDeCAT va rebre la notícia del sí als pressupostos dels anticapitalistes de la CUP com aigua beneïda. Ara sí que no hi ha excuses per prémer l'accelerador a fons fins arribar a la celebració del referèndum, bé al setembre o bé, com darrerament es parla, fins i tot abans, depenent de l'activitat repressiva de l'estat espanyol.

Això no obstant, fa la impressió que en comptes de respirar fondo i relaxar-se, el partit ha entrat en una dinàmica frenètica que ha generat titulars en els darrers dies. Tal vegada sembla que després de passar molt de temps aguantant la respiració per si calia tornar a anar a eleccions, ara pateixi una descompressió brutal, que fa que prengui decisions que, mirant-ho amb calma, li poden complicar, i molt la vida.

Les incompatibilitats, compatibles

La primera d'aquestes decisions es va produir de forma simultània al desenvolupament del Consell Polític de la CUP, dissabte passat. En la reunió del Consell Nacional del Partit, el segon que celebrava, va saltar la sorpresa quan l'anunciada dimissió dels quatre membres de l'executiva per violar el règim d'incompatibilitats aprovat en el Congrés Fundacional, no es va fer realitat. Un anunci que s'havia fet públic després de la celebració de la reunió, celebrada el dilluns previ, del Comitè Nacional, i que havia tingut un fort impacte als mitjans de comunicació. Destacaven, concretament, que una tercera part de l'executiva dimitia. Amb l'afegit que no se sabia si serien reemplaçats o no, i en el cas afirmatiu, com.

Políticament, la sortida d'una tercera part de l'executiva nacional del partit, la deixava molt afeblida, i sobretot el co-lideratge, massa tendre, encara, de **Marta Pascal** i **Daniel Bonvehí**, en un context on el pols entre les diferents famílies o corrents interns, continua ben viu. Probablement per evitar que un tema estatutari fos instrumentalitzat per algú, la pròpia executiva va prendre la iniciativa i, avançant-se a la renúncia dels afectats, va incloure en l'ordre del dia del Consell Nacional, un vot «polític», que tenia per objectiu aparcar la decisió final fins que es pronunciés la recentment constituïda Comissió per a la qualitat democràtica, la transparència, el compliment ètic i de garanties del partit, al capdavant del qual està el veterà **Xavier Trias i Vidal de Llobatera**. La proposta suscità un intens debat, que va culminar, però, amb un vot que poc va faltar per ser titllat de «a la búlgara», el 85%, favorable a la proposta. Un resultat que va deixar ben clar que una immensa majoria dels consellers nacionals recentment escollits, sintonitzen molt amb l'executiva.

La possibilitat que, tal i com estableixen els estatuts de la formació, es pugui sol·licitar una excepció del règim d'incompatibilitats per als quatre afectats, és a hores d'ara molt més gran, que dies enrere, si bé és clar, caldrà esperar la resolució de la comissió, i a la celebració del Consell Nacional del mes de març. Sigui com sigui, el tema de les incompatibilitats ha sacsejat, i, a nivell de bases, encara fa trontollar la nova formació.

Nou xoc amb Demòcrates

L'altre xoc que acaba d'esclatar és la integració de l'alcalde de Matadepera, **Mireia Solsona**, al PDeCAT, provinent de Demòcrates, la formació creada pels independentistes que van abandonar Unió Democràtica de Catalunya. Solsona era el càrrec institucional més important que fins ara tenia aquesta formació, amb la qual el PDeCAT manté unes relacions força tenses, que sense cap mena de

dubte, ara s'accentuaran més.

Una tensió que es va iniciar amb la negativa de Demòcrates d'incorporar-se al PDeCAT en el moment de la seva constitució, que es va enverinar sobretot arran de la coincidència amb el nom de Partit Demòcrata Català (PDC), al quals es van oposar, i que es va haver de modificar. Que va continuar, de forma soterrada, per l'increment d'1 a 3 de diputats de Demòcrates en el grup parlamentari de Junts pel Sí, després de diverses dimissions de diputats electes que van passar a ocupar llocs de responsabilitat en el govern, i que encara va continuar amb la presència de persones molt properes a Demòcrates a la llista d'ERC al Congrés de Diputats. De fet, des de les files del PDeCAT, es retreu que Esquerra està donant molta canxa als Demòcrates, per treure'ls una part del seu espai polític.

El fitxatge de Solsona, així, es converteix en un contracop que pot encara degradar molt més les relacions entre dues forces que comparteixen grup parlamentari, i d'aquesta tensió, lògicament qui en surt beneficiada, de forma immediata, és una tercera. Però això no ha d'amagar el risc que a mig o llarg

terme, això pugui incidir en l'estabilitat del grup parlamentari d'alguna forma o d'una altra. I això ja seria molt més trascendent.

Cal tenir en compte, que Solsona, també ocupa dos altres càrrecs claus: vicepresidenta de la Diputació de Barcelona, i membre de l'executiva de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI).

El detall de la presència d'**Artur Mas** en el primer acte de Solsona com a membre del PDeCAT, segur que no va ajudar precisament a rebaixar la tensió. En aquest acte, Solsona va justificar-se dient que ho havia fet per «*coherència personal*» i en suport al propi Mas, la persona que «*ens ha portat més lluny en les aspiracions nacionals*».